

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/54/2019
Identifikačné číslo spisu: 1116215326
Dátum vydania rozhodnutia: 15.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1116215326.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: 1/ Slovenská produkčná, a. s., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 35 843 624 a žalobcu: 2/ MAC TV s. r. o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322 právne zastúpení Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s. r. o., so sídlom Miletičova 5B, 821 08 Bratislava, IČO: 36 731 544 proti žalovanému: SATRO s. r. o., so sídlom Hodonínska 25, 841 03 Bratislava, IČO: 31 335 161, právne zastúpený STANO a partneri s. r. o., so sídlom Nám. 1. mája 16, 811 06 Bratislava, IČO: 36 869 571, o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava pod sp. zn. 37C/88/2016, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/141/2017-237 zo dňa 22. augusta 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcov 1/ a 2/ o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcom 1/ a 2/ n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobcovia sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I dňa 15. júla 2016 domáhali nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by sa žalovanému uložila povinnosť zdržať sa retransmisie televíznych programových služieb Prima (family), Prima love, Prima COOL, Prima ZOOM, Prima MAX, na ktorých retransmisiiu nemá udelený súhlas pôvodného vysielateľa FTV Prima, spol. s r. o. v súlade s ust. § 17 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov.

2. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 37Cb/88/2016-177 zo dňa 11. septembra 2016 návrhu žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel, zároveň rozhodol, že žalobcovia 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov konania o nariadenie neodkladného opatrenia v plnom rozsahu.

3. Súd prvej inštancie mal z predložených dôkazov za osvedčené, že žalobcovia 1/ a 2/ nemali inú možnosť ako zamedziť nekalosúťažnému konaniu žalovaného, ako sa obrátiť s cieľom zamedzenia neustáleho vzniku majetkovej aj nemajetkovej ujmy na príslušný súd s návrhom, aby uznesením vydal

neodkladné opatrenie. Súd prvej inštancie nárok žalobcu posúdil ako dôvodný, vo vzťahu ku ktorému je nevyhnutné a dôvodné neodkladné opatrenie vydať. O trovách neodkladného opatrenia z dôvodu, že nebola podaná žaloba vo veci samej súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

4. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 2Cob/141/2017-237 zo dňa 22. augusta 2017 zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh žalobcov 1/ a 2/ na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu zamietol. Druhým výrokom rozhodol, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Odvolací súd sa zaoberal najmä odvolacou námietkou žalovaného, či je v danom prípade daná právomoc súdu vo veci konať. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že v oblasti verejnoprávnej regulácie konania žalovaného je kompetentným orgánom podľa § 5 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii Rada pre vysielanie a retransmisiiu, ktorá je oprávnená uplatňovať svoju právomoc vo vzťahu k nezákonnej retransmisii žalovaného.

6. Poukázal na to, že žalobcovia sa však domáhajú zdržania sa nezákonnej retransmisie žalovaného z dôvodu, že táto nezákonná retransmisia zasahuje do ich práv a právom chránených záujmov, čo zakladá súkromnoprávny vzťah. Odvolací súd skonštatoval, že súd má v tomto prípade právomoc vo veci konať, žalobcovia však boli povinní osvedčiť, že konaním žalovaného dochádza k zásahu do ich oprávnených záujmov.

7. Nie je dôvodom na nariadenie neodkladného opatrenia, že v dôsledku nezákonného konania žalovaného je potrebné upraviť pomery medzi stranami. Podľa odvolacieho súdu potreba upraviť pomery musí súvisieť so zásahom do sféry žalobcov, preto ako opodstatnenú odvolaciu námietku vyhodnotil aj to, že tieto tvrdenia žalobcovia neosvedčili. Žalobcovia neosvedčili aktívnu legitimáciu v spore, teda že konaním žalovaného sú ukrátení na svojich právach, ani svoje tvrdenie, že konaním žalovaného dochádza k stratám u žalobcov. Rovnako neosvedčili, že žalovaný svojím konaním spôsobuje znižovanie sledovanosti programových služieb žalobcu 2/, a tým znižuje cenu jeho reklamného priestoru. Podľa odvolacieho súdu boli tvrdenia žalobcov 1/ a 2/ iba v hypotetickej rovine bez dostatočného osvedčenia, čo neodôvodňovalo nariadenie neodkladného opatrenia.

8. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že v danom prípade nebola dostatočne osvedčená pravdepodobnosť nároku, ani ujma v dôsledku porušenia práv žalobcu 1/ a 2/, ako základných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 324 a nasl. CSP, a preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1, 2 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania voči žalobcom v plnom rozsahu.

9. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali včas dovolanie žalobca 1/ a 2/ spoločným podaním. Žalobca 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) prípustnosť svojho dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP a žiadali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadali zaviazat' žalovaného k náhrade trov dovolacieho konania.

10. Dovolatelia odvolaciemu súdu vyčítali, že nesprávne právne vec posúdil, nakoľko považoval tvrdenia žalobcov za nedostatočne osvedčené na nariadenie neodkladného opatrenia a tým pádom uzavrel, že neexistuje potreba úpravy práv medzi účastníkmi konania.

11. Dovolatelia poukazujú na to, že právne posúdenie otázok odvolacím súdom o neosvedčení tvrdeného zásahu do ich záujmov, a teda vzniku ujmy, nie je správne a je rozdielne, ako o týchto otázkach rozhoduje dovolací súd, s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.

5MCdo/5/2011 zo dňa 1.3.2012, podľa ktorého „Zmyslom predbežného patrenia je dočasná úprava pomerov účastníkov, pričom musí byť poskytnutá ochrana tomu, kto o vydanie žiada, tak v rámci ústavných a zákonných pravidiel aj tomu, voči komu predbežné opatrenie smeruje. Ochrana toho, proti komu má navrhované predbežné opatrenie smerovať, však nemôže dosiahnuť takú intenzitu, aby prakticky znemožnila ochranu oprávnených záujmov druhej strany, teda toho, kto o vydanie predbežného opatrenia žiada. Pred nariadením predbežného opatrenia nemusí byť nárok dokázaný, musí však byť aspoň osvedčený. Osvedčenie (na rozdiel od dokazovania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti), pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Pri nariadení predbežného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, a teda že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné.“

12. Dovolatelia majú za to, že odvolací súd sa už vysloveným názorom dovolacieho súdu neriadil a od žalobcov napriek existujúcemu skutkovému stavu veci a predložených dôkazov, vyžadoval nepomerne vyššiu mieru preukázania tvrdených skutočností, než je potrebné pre ich osvedčenie a na základe ktorých sa nároky žalobcovi javia ako nanajvýš pravdepodobné.

13. Ďalej namietajú, že odvolací sa k postaveniu účastníkov konania z hľadiska súťažného práva a možného nekalosúťažného konania v napadnutom rozhodnutí vôbec nevyjadril, a napriek tejto skutočnosti uzavrel, že žalobcovia neosvedčili svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Tvrdia, že právne posúdenie odvolacieho súdu (o neexistencii aktívnej vecnej legitímácie) je nesprávne z dôvodu, že ust. § 41 až § 53 Obchodného zákonníka sa neuplatňujú výlučne v prípadoch, kedy je daný priamy súťažný vzťah medzi podnikateľmi.

14. Majú za to, že preukázali, že žalovaný retransmituje programové služby pôvodného vysielateľa (FTV Prima, spol. s r. o.) v rozpore so zákonom, a teda v rozpore s dobrými mravmi hospodárskej súťaže.

15. V dovolaní ďalej poukazujú na to, že neboli povinní osvedčiť vznik ujmy v podobe poklesu sledovanosti, či zásahu do exkluzívnych práv alebo v podobe vzniku majetkovej škody znížením príjmov z reklamy, pretože pre vydanie neodkladného opatrenia postačuje osvedčenie spôsobilosti konania žalovaného takúto ujmu prívodiť. Tiež preukázali, že disponujú teritoriálne exkluzívnymi licenčnými zmluvami k vybraným audiovizuálnym titulom.

16. Na záver uviedli, že jednoznačne osvedčili potrebu úpravy právnych vzťahov medzi stranami konania v súlade so záverom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého „súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenie aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, a teda že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné.“ Správne právne posúdenie veci odvolacieho súdu malo spočívať v potvrdení právnych záverov súdu prvej inštancie, ktorý neodkladné opatrenie nariadil.

17. Žalovaný na výzvu súdu prvej inštancie zaslal vyjadrenie k dovolaniu, v ktorom sa podrobne vyjadril k jednotlivým bodom dovolania žalobcov 1/ a 2/. Na záver navrhol aby dovolací súd dovolanie odmietol z dôvodu že bolo podané oneskorene, resp. v prípade, ak sa preukáže včasnosť podania, aby dovolanie zamietol ako nedôvodné. Zároveň žalovaný žiadal priznať trovy dovolacieho konania.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či tento mimoriadny opravný prostriedok je prípustný.

19. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

20. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky c), ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

22. Dovolací súd upriamuje hlavne pozornosť na to, že v posudzovanom prípade nie je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 CSP, čo expressis verbis vyplýva z odseku 2 citovaného ustanovenia, podľa ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa ust. § 357 písm. a/ až n/ CSP. V posudzovanom prípade ide o rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle ustanovenia § 357 písm. d/ CSP (odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia), preto dovolanie proti takémuto rozhodnutiu podľa ust. § 421 ods. 2 CSP nie je prípustné.

23. Dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP a namietali nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke „dostatočného ne/osvedčenia tvrdenia potreby nariadenia neodkladného opatrenia ako v tom, že odvolací súd sa neriadil názorom obsiahnutým v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Mcdo/5/2011 zo dňa 13.2012“ - podľa tvrdenia žalobcov je dovolacím súdom rozhodovaná táto otázka rozdielne. Keďže však ide o rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle ust. § 357 písm. d/ CSP, dovolanie proti takémuto rozhodnutiu podľa ust. § 421 ods. 2 CSP prípustné nie je.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, dovolací súd dovolanie žalobcov 1/ a 2/ podľa ust. § 447 písm. c/ CSP odmietol, keďže dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. S poukazom na uvedené sa dovolací súd už nezaoberal skúmaním vecnej dôvodnosti podaného dovolania.

25. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému dovolací súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom 1/ a 2/, ktorí úspešní neboli. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.